

at betegne Lægevirksomheds Udøvelse, skal Man bemærke, at Man, uagtet Udtrykkets Mening i og for sig kunde være tvivlsom, dog har bibeholdt det fra Frd. 5te September 1794 § 5, idet Man nemlig har troet at kunne henholde sig til den Fortolkning, som det har faaet gjennem Domstolenes langvarige Anvendelse.

ad § 3.

I det Man med Hensyn til denne § i det Væsentlige henviser til de foranstaaende almindelige Bemærkninger, skal Man endnu kun tilføie, at Bestemmelsen om Straf for den, der i Udøvelse af uautoriseret Lægevirksomhed benytter Midler, der ikke maae udleveres fra Apothekerne uden Recept, ogsaa vil komme til Anvendelse paa dem, der uden at være autoriserede til Lægevirksomhed, dog ere berettigede til at erholde Lægemidler og Gifter udleverede fra Apothekerne, f. Ex. Dyrlægerne, ligesom den vil komme til Anvendelse paa de Apothekere, der tage Syge i Kur og derved benytte de omhandlede Lægemidler. Det tilføies sluttelig, at Ministeriet betragter det som en Selvfølge, at der kan meddeles de i denne Paragraf omhandlede Personer, hvem det under Strafausvar forbydes at udøve uautoriseret Lægevirksomhed, Tilladelse til at udøve Lægevirksomhed i Henshold til § 1.

ad § 4.

Den i nærværende Paragraf foreslaaede Straf svarer, forsaavidt Døden er bevirket, til den i Straffelovens § 198 for uagtsomt Drab foreskrevne, blot med den Forskjel, at der her ved Fastsættelsen af Straffens Minimum er udeladt det i Straffeloven fastsatte Alternativ af Bøder; ligeledes svarer den Straf, der er foreslaaet for det Tilfælde, at der er skeet en Skade af den i Straffelovens § 204 omhandlede Bestaffenhed og denne Forseelse er begaaet første Gang, til den Straf, der i Straffelovens § 207 er foreskrevet for den, der ved sin Uagtsomhed har bevirket en saadan Legemsbestadigelse; hvis den Paagældende efter foregaaende Domsfældelse ved sin Lægebehandling atter bevirker en større Legemsbestadigelse, for-

menes Straffen at kunne fastsættes, ligesom naar Døden er bevirket ved Lægebehandlingen. Det følger iøvrigt af sig selv, at højere Straf kan blive at idomme, naar Forseelsen tillige falder ind under en anden Straffebestemmelse.

ad § 5.

Medens den tilsvarende Paragraf i det norske Lovudkast fra 1865 kun tilsigtede at varetage deres Interesser, som „paa Grund af Tyndeforhold, Fattigdom eller deres Sygdoms Art i Sygdomstilfælde have lovhjemlet Krav paa Lægehjælp for Andres Regning“, hvilken Paragraf desuden er udeladt i det senere norske Lovudkast, har Ministeriet troet, at der turde være Anledning til i det Hele at beskytte de Personer, der i Sygdomstilfælde have lovhjemlet Krav paa Lægehjælp for Andres Regning, ved at foreskrive Straf for den, som til Dpfyldelsen af den ham paahvilende Pligt har ladet den Syge tage i Kur af Nogen, som han vidste ikke at være autoriseret dertil, men dog kun forsaavidt Døden eller en betydeligere Legemsbestadigelse derved er bevirket. Denne Straffebestemmelse vil saaledes ikke blot komme Tyende og Fattiglemmer, men ogsaa Hustru, Børn og Læredrenge til Gode, og Straffen formenes passende at kunne fastsættes til Bøder eller simpelt Fængsel.

ad § 6.

De samme Hensyn, der medføre, at der fastsættes Straf for de i nærværende Lov omhandlede Forseelser, kræve formeentlig, at der skal finde offentlig Baatale Sted, og da Forseelserne nærmest maae betragtes som Politiforseelser, er det foreslaaet, at de skulle behandles som offentlige Politifager; kun i det i § 4 omhandlede Tilfælde vil der formeentlig være Grund til at lade Sagen behandle som Justitsfag, ligesom ogsaa uagtsomt Drab og uagtsomme Legemsbestadigelser, forsaavidt de overhovedet straffes, behandles som Justitsfager.

Endstjøndt der efter Straffelovens §§ 198 og 207 ikke indrømmes den Fornærmede nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltale skal reises eller ikke, har Ministeriet